

Két bak

A megbeszélte időpontra, 16 órára érkeztem a Tisza-parti faluba barátom lakására, ahol már mindenki úgy várt engem, mint lányos háznál a vőlegényt. Az asztal megterítve, rajta jóféle tiszai halászlé. Szerényen, de határozottan sürgettek az étkezés mielőbbi elkezdésére, mert már lassan indulni kell a területre. Könnyű Katit táncba vinni, ha maga is akarja – alapon azonnal nekifogtunk.

Július 31-én volt, forró nyári délután, az őznász ideje. Érdeklődésekre elmondták, jól mozognak az őzek, nem jöttem korán, sok a tarló, van lucernás is bőven, a kapásnövényekből ez évben kevesebbet vetettek, így hát minden esélyünk megvan arra, hogy a vadászatot sikerre vigyük. Már csak Diana akarata hiányzott, de én hozzá fohászkodtam egyfolytában, mióta az indulás időpontját megtudtam.

A második fogás sült hús volt, amit sütemény követett – no de elég a jóból - jó erős kávéval zártuk a késői ebédet és máris indultunk.

A fácánteleg következett, ahol csatlakozott hozzánk a vadőr, akit már régebről ismertem, tapasztalatom alapján érti a dolgát.

Szép lassan csorogtunk végig autóval a dűlőutakon, láttunk is őzet szépen, de a bakok vagy kicsik voltak, vagy túl nagy agancsúak a számomra (300 gr kiskoponyás súly volt a felső határ). A Millér-csatornával párhuzamosan haladó dűlőn duruzsol az autónk, ahol egy mélyebb, vizesebb részre érve öt gulipán száll fel előttünk, közelre bevárva a kocsit, valószínű itt költöttek - mondja a kollégám.

Nemsokára komoly, nagy agancsú - lehet vagy 500 gr-os - bakkal találkozunk, hajtja a sutát keményen, liheg kegyetlenül - nem hiába, nagyon meleg a késő délután.

Kukoricás, majd egy füves búzatarló következik - ide óvatoskodunk ki lassan - nincs rajta őz, de megint ornitológiai élményben van részünk, nem is akármilyenben. A tarló végén három petrence széna van összerakva, rajta szalakóták ülnek, és a levegőben is van két madár, rovarokra vadásznak - a színes madarak látványa csodálatos.

Megyünk tovább, lassan kezd alkonyodni, amikor sofőrünk a Valyon-lapos irányába fordítja a szekerünk rúdját (mármint az autót), és itt végre találkozunk egy igazán nekem való bakkal.

Teljesen nyílt terepen vagyunk, rohamosan alkonyodik, mindhárman kiszállunk az autóból, és próba-szerencse. A kocsi takarásába húzódva, a hivatása magaslatán álló, Sz. Imre vadőr hívással próbálkozik, a kissé messze lévő bak sutájával felénk indul!

Most a távolság is megfelelő már, lövésre biztatnak a cimborák, elhúzó az elsütő billentyűt - elhibáztam. Keserű érzések kelnek bennem életre, a többiek biztatnak, oda se neki, majd reggel folytatjuk.

"Gyorsan" alszunk egyet és a hajnal ismét a határban talál bennünket. Sok-sok őzet láttunk - ismétlődik a tegnapi esti mód.

A Tisza gáton megyünk végig, lassan meg-megállva, van itt minden: 500 gr-osra, 400 gr-osra becsült bakok. Két érdekes esetünk van: a gáthoz közel egy legalább 450 gr-os agancssúlyúra becsült, sugárgomba fertőzött bak álldogál. Három kóros kinövést is látunk rajta, hamar lefekszik a gazos tarlóra, lehet vagy 70 méterre! Persze nem löhetem - indulunk a tegnapi esti kudarc színhelyére.

Újabb meglepetésben van részünk, előttünk a dűlön egy fiatal parlagi sas ül - körülötte vagy tíz szarka méltatlankodik - de a sas csak ül sztoikus nyugalommal, nemigen zavartatja magát. Mintegy harminc méterre bevár bennünket - akkor emelkedik lassan fel, itt hagyva a perlekedő szarkasereget.

A tegnapi esti helyhez érve, ismét számomra löhető bakkal találkozunk, a távolság lehet vagy 120 méter. Célzás - lövök - elhibázom! Nem lesz ez így jó - bosszankodok magamban. De máris indulunk tovább, töprengeni nem sok időm van. Máris ott a következő lehetőség. A bak, második agancsú, girbe-görbe szárú, löhető - mondja ki a szakvéleményt kollégám - ha nekem tetszik, löjem. Egyébként a tegnapi esti helyszínen, a Valyon-laposnál vagyunk. A bak a dűlő és a Millér-csatorna között áll, lehet vagy 150 méterre. A kocsiból kiszállva megcélzom az őzet - úgysem találom el, gondolom magamban, de most az Úr velem van, lövök, a bak tűzben marad! Megyünk a bakért, a feszültség oldódik bennem. A fejdíszé ágnélküli, kb. 15 cm hosszú, hátrahajló, igazi hibás agancsalakulású, jó kilövés.

Gratuláció - indulunk hazafelé, bőséges reggeli, kevés délelőtti alvás, ezután birkapörkölt főzésével mulatjuk az időt. Majd elérkezik a búcsúzás ideje: 17 órára a szomszéd vadásztársaság vadászházánál kell lennem, ide is hivatalos vagyok egy őzbakra. Mintegy 20 kilométer megtétele után begördülök a Tisza-parti vadászház udvarára.

Vadór kollégám vár, beinvitál a tágas ebédlőbe, szendvicssel, ásványvízzel, üdítővel kínálnak, de nem tudok enni.

Amíg a többiek megérkeznek, esélyeinket latolgatjuk. Van bak bőven, a külföldiek nem sokat lőttek meg és a következő napokra nincs is vendégvadász érkezése bejelentve.

Lassan mindenki megérkezik, aki számít.

Az előző esti-reggeli hibázásomon okulva egy kölcsönpuskával: .243-as Winchesterrel szálllok be a terepjáróba. Mindennel felszerelve, négyen indulunk barkácsolni.

Egyik kolléga vezet, a másik a tetőablakon félig kibújva figyeli a terepet, ketten benn ülünk kényelmesen a terepjáróban. Koppantás a sofőrfulke tetejére, ilyenkor megállunk, hosszas távcsövezés után indulunk tovább. Több helyen találkozunk őzekkel, de mindenütt suták, gidák vagy fiatal bakok vannak.

Majd kicsit később - mondják a vendéglátóim - megmozdulnak a nagyobbak is, de kissé el van fiatalodva az állomány, ami látszik is. Sok a napraforgó és a kukoricatábla, fedettebb a terep, mint a tegnapi esti volt. Sok autózás után egy széles földútra térünk, két oldalán árok, benne nád, a nádon túl óriási fénymag tábla van, a másik oldalon tarló. Lassan, figyelmesen haladunk a viszonylag alacsony fénymag mellett. Hirtelen felugrik egy jó bak az árokpartról, egyenesen tart a tábla közepének, de szerencsére kisvártatva megáll. Erősen távcsövezik már a bakot kísérom. Kezemben a puskával én is kibújtam az egyik tetőablakon. Van vagy 350 gr, szép hatos bak, szabályos, igen erős ágakkal. Kimondják a szentenciát: Lőjed Imre! A bak igen türelmesen várakozik, biztos nekem rendelte az Isten! Lehet vagy 60 méterre. Bal vállból célzok - lövés - a bak helyben marad! Misi gratulál - mennek már a bakomért - az árokban víz van, nem lehet bakancsal meglábalni. Már itt is vannak. A bak agancsa csodálatos, alul szépen gyöngyözött, sötét színű, az ágak elefántcsontszínűek, nem túl tompák, de nem is túl hegyesek. A fegyverek tokba kerülnek, koccintunk, és az erős alkonyatban indulunk a vadászház felé - öreg este van, mikorra odaérünk. A helyet, ahol a bak elesett Nagy-fényes laposnak hívják - mondják a kísérom.

A női személyzet finom, meleg vacsorával vár bennünket, újabb koccintások, újra és újra megbeszéljük a részleteket, becsülve a bak végtelen türelmét. Lassan nyugovóra térünk.

Reggel öt órakor kelek, hatkor nekivágok a hazafelé vezető útnak. Lassan, élményekkel telve közeledek a Mátra már jól látható hegyei felé.

Három nap után jön a telefonhívás. Kérdezi a Misi: mit gondolsz milyen súlya lett az agancsnak? Mondom neki az ő bírálatuk alapján, hogy 350 gr körül. El sem fogod hinni: az agancs kiskoponyás súlya a lefőzés után egy nappal közel 500 gr. Hirtelen nem is jutok szóhoz, meg vagyok illetődve, végül is kinyögöm: köszönöm! Az agancs a bírálaton ezüstérmes minősítést kapott. Idáig ez a legerősebb bakom.

Barták Imre